

De laatste tijd blijkt echter een soort tegenpaus in opmars te zijn, een man, die meer vogelingen achter zich weet te krijgen, dan u misschien wel zoudt veronderstellen. Een gematigd islamitisch standpunt is nu eenmaal in Perzie na de laatste weken bij zeer velen erg populair.

De ayatollah Komeney kan natuurlijk rekenen op de steun van zeer velen en heeft daardoor grote macht. Maar wanneer hij met zijn revolutionairen nog lang op de ingeslagen weg voort zou gaan, zou hij al snel een groot deel van de steun van het volk en de mogelijkheid, voor dit volk te beslissen, verliezen.

Zijn macht zou dan al snel geheel uitgehold zijn. Hij zou dan desondanks nog over heel wat krachten beschikken en zou zich enige tijd kunnen handhaven door toepassing van geweld. Maar dit zou een wijze van optreden betekenen, die nog heel wat wreder is dan alles, wat in de tijd van de sjah ooit heeft plaats gevonden - en dat wil heel wat zeggen.

Gelukkig heeft de man dit tijdig beseft. Maar nog steeds spelen twee vossen in dit land hun eigen spel om zo de grootste invloed op het volk en daarmee de macht te veroveren of te behouden.

Ook elders zie je dergelijke vreemde spelletjes. Op het ogenblik ziet u een aardig voorbeeld van dit alles in het zuiden van Libanon: De christenen, die opeens hun eigen enclave tot een zelfstandig staatje willen proclameren.

Op het eerste gezicht lijkt dit de daad van een dwaas. In feite echter is Libanon op het ogenblik geen land, waarin eigen natie het voor het zeggen heeft. In dit gebied vond sinds enige tijd een konfrontatie plaats tussen die machten: Israel, Syrie en de Palestijnen. Dezen zijn het, die in de verschillende delen van het land in feite de dienst uitmaken. De christenen waren eens de werkelijke heersers in dit gebied. Ook dit vergeet men bij zijn beschouwing wel eens.

Deze heersers zijn voor een groot deel weggetrokken en in ieder geval van grote delen van hun macht en rijkdommen ontdaan. De huidige machthebbers bezitten in feite geen macht genoeg, om hun eigen wil en behoeven aan het volk voor of op te leggen.

Maar indien men nu toe zou laten, dat ook in dit laatste stukje christelijk land de syriërs en palestijnen de werkelijke machthebbers zouden worden, dan wordt duidelijk, dat alle christenen in het geheel van deze staat voorlopig niet veel goeds te wachten staat.

De houding van Haddad is dan ook begrijpelijk. De christenen in dit gebied hebben nu eenmaal altijd een nogal brutale machtspolitiek gebruikt en zijn zelden bang geweest om geweld te gebruiken, wanneer zij geen andere wegen zagen om hun wil door te drijven.

De werkelijkheid is natuurlijk, dat zowel hier als in vele landen, waar dergelijke verhoudingen heersten of nog heersen de verhoudingen sterk veranderd zijn. Het feit, dat de islam in dergelijke zaken nogal eens de overhand krijgt is mede te danken aan het feit, dat in tegenstelling tot het verleden nu externe christelijke machten niet wensen of durven in te grijpen omdat zij uiteindelijk hun eigen belang stellen boven een in stand houden van de macht van volgens hen op het ogenblik toch betrekkelijk onbetekenende christelijke groepen.

Wanneer je de zaak zo overziet zit er voor de christenen die buiten west Europa en noord Amerika leven dus de eerste tijd niet veel goeds in het vat.

In deze gebieden heeft men voldoende macht en is er altans een mate van interne eenheid te bespeuren, terwijl men ook over de nodige krachten beschikt. Zo heeft de Usa op het ogenblik in ieder geval nog voldoende macht en kracht, om landen als Ussr en China enigszins in bedwang te houden.

Tussen de Usa en deze landen bestaat een mate van evenwicht, dat enerzijds berust op het beschikken over voldoende wapenen en anderzijds op het bezitten van voldoende verkenningsmogelijkheden.

In Ien echter dit bestaande evenwicht ook maar in het geringste opzicht verstoord zou worden, blijkt opeens dat de slagkracht, waarover men beschikt, niet meer voldoende is. M.a.w.: door kleine en schijnbaar onbetekenende veranderingen in de krachtverhoudingen zou men zijn macht op zeer korte termijn aanmerkelijk kunnen zien detorieren.

Men probeert kleine voordelen te behalen in de hoop, zo de macht en daarmee de slagkracht van de tegenstander sterk te beperken. Het lijkt op een spel dat overal gespeeld wordt.

Denk maar eens aan manouvres als die van de VVD in uw land, die opeens uitroept dat, zo tafelgerei 81 niet geheel kan worden uitgevoerd, er maar een nationaal kabinet moet komen. Waarop natuurlijk het CDA beseft, dat zijn macht in het geding komt en de heer van Agt vriendelijk verzekert, dat hij reeds veel heeft bereikt en zijn plan alsnog zal kunnen waarmaken.

Ook andere partijen doen soms opeens van die vreemde uitspraken. De burger zal zich dan ook vaak afvragen, wat er eigenlijk aan de hand is. Maar er is in feite niets bijzonders gaande. Dergelijke opzienbarende kreten zijn alleen een deel van het onderlinge spel om de macht, waarbij men anderen door afwisselend lokken en dreigen probeert achter zich te krijgen.

Pogingen tot intimideren en doordrijven hebben in feite ten doel, meer mensen te bewegen hun eigen beslissingsrecht te delegeren aan de een of andere partij. Want daar gaat het om. Kracht heeft men in uw land gemeenlijk niet bepaald nodig en dat is, gezien de mogelijkheden, in deze tijd maar gelukkig ook.

Een realist zal echter beseffen dat, zo het werkelijk op een volledige krachtmeting aan zou komen, er geen partij in uw land is, die de macht werkelijk aan zich zou kunnen trekken, zodat een tijdelijke machtsovername door extremisten niet te vermijden zou zijn.

Dat geen van de partijen bij een realistisch en eerlijk optreden nog enige aanhang zou overhouden is overigens te danken aan het feit dat hier zowel als in andere landen de partijen zichzelf niet in staat achten, hun volgelingen er toe te bewegen de werkelijke situatie onder ogen te zien.

En wanneer je dit niet kunt bereiken, kun je niet de waarheid spreken en de werkelijk noodzakelijke maatregelen treffen, omdat er dan te weinig mensen overblijven die achter de machthebbers van het ogenblik blijven staan. En dezen beseffen wel degelijk dat je, wanneer er niet meer voldoende mensen achter je staan, in feite niets meer kunt bereiken. Dan heb je niets meer. Trouwens, er zijn bij u nog wel meer moeilijkheden: men heeft hier te maken met een volk, dat dermate van zijn eigen recht

overtuigd is, dat ook met geweld het heel erg moeilijk zou zijn, bij een rekening houden met de werkelijkheid dit volk in het gareel te houden. Een situatie in uw eigen land.

Maar een situatie, die u ook in andere landen kunt aantreffen en een spel, dat u daardoor zelfs in b.v. de gemeentebesturen van verschillende steden steeds weer kunt gadeslaan.

Zeker, men bedoelt het alles wel heel goed, maar steeds weer loopt er ergens iets fout: kennelijk denkt men meer aan de macht en beschouwt deze als iets, wat men bezit en dient te behouden en beseft niet, dat macht in feite iets is, wat zich elke dag weer dient te vernieuwen. Wel kunt u kracht bezitten. Slagkracht, gevechtskracht etc. kunt u voor langere tijd bezitten. Maar macht kunt u in feite alleen maar ontlenen aan anderen.

Helaas is dit laatste iets, wat men in deze dagen meer en meer pleegt te vergeten. Het betekent, dat er steeds grotere conflicten gaan ontstaan, dat er steeds meer mensen zullen zijn die menen, dat uiterlijke tekenen van macht in invloed in feite het enig zaligmakende zijn in de maatschappij.

Wanneer je een dergelijke situatie beziet, vraag je je onwillekeurig wel eens af, hoe het toch komt, dat de ene persoon deze invloed op anderen wel in een ruimte mate geniet en de ander deze niet heeft. Waarbij bekwaamheid, eerlijkheid of bestreving vaak pas op de laatste plaats een rol spelen.

Wanneer je uitgaat van macht als iets, wat ontleend wordt aan anderen, dan moeten wij toegeven, dat mensen als b.v. Churchill een grote invloed en daarmee, zelfs wanneer zij buiten ambt waren, een enorme macht bezaten.

Winston wist de mensen steeds weer te overtuigen, dat hij voor hen de juiste vertegenwoordiger was, ook al beloofde hij de mensen zeker niet alles, wat zij wensten en vertelde hij hen maar zelden, wat zij graag van hem wilden horen.

Iets dergelijks kunt u zeggen over een zekere meneer Hitler, die godzijdank zijn 90e verjaardag niet onder en met u kan vieren. Zelfs in Nederland heeft men dergelijke figuren gekend. Colijn kon zeggen: ga rustig slapen, de staat waakt, en heel Nederland lag al te snurken. Maar als van Agt dit zelfde zou zeggen, mogelijk zelfs met meer recht, dan geloof ik, dat het gehele land er nachten lang van wakker zou liggen.

Let wel: dat wil niet zeggen, dat Colijn een beter mens was dan van Agt. Het wil zelfs niet zeggen, dat hij een betere staatsman was dan van Agt. Het wil alleen maar zeggen, dat Colijn het vermogen had hoe dan ook de mensen te overtuigen, iets wat zijn huidige opvolger helaas niet in voldoende mate weet te bereiken.

Wanneer ik hierover spreek zo valt mij op, dat iets dergelijks te konstaten is bij het gebruik van geestelijke gaven.

Bezie ik bewegingen als b.v. Scientology, dan zie ik daarin wel degelijk een groot potentieel. Er zou een enorme macht van uit kunnen gaan. Maar dan moet er primair reeds in de persoon in kwestie een gevoel van macht aanwezig zijn.

Om het anders te zeggen: Scientology kan mensen die een bepaalde mentaliteit bezitten en een reeds gevormde persoonlijkheid bezitten, helpen hun eigen kwaliteiten juist en beter te gebruiken.

Maar wie sluit zich bijeen dergelijke beweging voornamelijk aan? vooral mensen, die nog geen voldoende gevormde persoonlijkheid bezitten, niet voldoende gevormd zijn en geen voldoende vertrouwen in zichzelf bezitten. En dan zijn gevolgen te verwachten, die eerder desastrueus zijn dan goed.

Wij allen hebben geestelijke kwaliteiten en eigenschappen, ook wanneer wij nog in de stof leven. Wij kunnen die kwaliteiten en eigenschappen dan ook goed gebruiken. Je kunt er vaak veel mee doen. Het is een vorm van kracht, waarover wij beschikken en wanneer wij onszelf voldoende in de hand hebben bezitten wij zelfs enige macht.

Door de macht, die wij dan bezitten, kunnen wij anderen beter overtuigen en gelijktijdig onze krachten beter en vollediger richten. Wat u overigens reeds behoort te weten.

Maar laat ons trachten, reeel te zijn: Wanneer u anderen aanroept om die macht te kunnen uitoefenen en over uw kracht te kunnen beschikken, betekent dit ook, dat u in feite niet voldoende in uzelf gelooft.

Wanneer iemand ontzettend veel protesteert, b.v. tegen alle onrecht in de wereld, waarbij het zoals gewoonlijk alleen bij die protesten blijft, zo toont deze mens daarmee vooral zijn eigen onmacht aan: Hij is niet in staat, zelf iets te doen, vanuit zich iets positiefs te bereiken.

De kracht, waarover hij beschikt zal hij, zover hij deze aanvoelt, proberen om te zetten in agressiviteit, dit in de hoop zo in staat te zijn, macht uit te oefenen over anderen. Iets, waartoe hij in wezen niet bekwaam is.

U moet dit overigens niet zien als een veroordeling van alle protestgroepen. Ongetwijfeld bedoelen de meesten het goed en sommigen doen zelfs soms iets goeds. Maar daarom gaat het ons nu niet. Ik spreek over de mentale en geestelijke achtergrond van hun optreden.

Wanneer je niet overtuigd bent van je eigen vermogens en gelijktijdig anderen daarvan probeert te overtuigen, lijkt het of je heel wat bent, maar kun je uiteindelijk toch maar heel weinig van blijvende waarde bereiken.

Carter staat weer een moeilijke tijd te wachten: Hij heeft weer eens beslissingen genomen die, ondanks de daarbij betoonde persoonlijke moed toch heel wat mensen tegen hem in het geweer zullen brengen. Zijn populariteit zal dan ook de komende maanden wel weer sterk dalen.

Deze man gelooft wel in zichzelf, maar hij gelooft niet voldoende in zichzelf als de vertegenwoordiger van de anderen. Hij kan zichzelf niet zien als de sublimatie van alle staten te samen, het werkelijke brandpunt en enige beslissingspunt van een gehele senaat. Hij ziet zichzelf nog steeds als een groot ondernemer, die door manipuleren en het delegeren van aansprakelijkheden en eventueel macht zichzelf in het zadel kan houden en een deel van zijn voornemens kan doordrukken.

Hij ziet alles in termen van getallen en sommen. En juist daardoor maakt hij vergissingen, want mensenzielen zijn geen geld, geen getallen zonder meer.

De menselijke mentaliteit beantwoord nu eenmaal niet aan vastgelegde technische data, aan vastgelegde gemiddelden en kan zelfs met de massapsychologie niet altijd voldoende benaderd worden.

Juist die onberekenbaarheid van de reacties van de massa is een element, dat in de komende jaren steeds meer van beslissende invloed zal zijn en zeker niet alleen in de Usa.

U zoudt nu kunnen vragen, of de mensen dan moeten roepen om sterke mannen, om leiders. O neen. Wanneer er een leider met e i is, volgen er ongetwijfeld tallozen met een lange y. Maar waaraan de wereld en ook wij wel degelijk behoefte hebben zijn mensen, die werkelijk en volledig in zichzelf kunnen geloven.

Dit nu is een grote moeilijkheid. Zolang je maar een klein beetje in jezelf gelooft en in feite twijfelt aan de zin van hetgeen je doet, zul je die twijfels op anderen overdragen. Wanneer je een beperkte achting voor jezelf hebt, kun je niet een volledig respect van anderen verwachten. Daarin schuilt voor mij een van de grootste fouten uit deze dagen.

De meeste mensen zijn te bewust bezig met het manipuleren van anderen en geven daardoor die anderen niet eens de kans meer, zich vrijelijk en uit overtuiging achter zich te scharen.

Iets, wat ook in andere landjes, zoals in Afrika, de oorzaak van heel wat ellende is. Met een vertoon van zelfvertrouwen alleen kom je er nu eenmaal niet. Je moet zoveel vertrouwen hebben in jezelf en de zaak, die je vertegenwoordigt, dat je zelfs de behoefte niet meer gevoelt, dit zelfvertrouwen - en dan meestal nog door lichte verdraaiingen van de waarheid - nadrukkelijk te tonen.

Juist aan mensen, die zozeer in zich en hun streven vertrouwen, dat zij het niet meer nodig vinden, dit nadrukkelijk aan anderen te tonen en op te leggen is gebrek in deze dagen.

Een eenvoudig mens kan in deze dagen soms opeens heel veel anderen achter zich krijgen, en dat dan zonder dat hiertoe allerhande manipulaties en streken nodig zijn. Zo iemand heeft opeens de aandacht van allen door een enkele uitspraak, die hij doet, door zijn eigen natuurlijke reactie op feiten, die anderen wel kennen, maar waaraan zij stilzwijgend voorbijgaan.

Een dergelijk mens kan soms veel bereiken, alleen maar door het feit, dat hij zozeer gelooft in zichzelf en alles, waarvoor hij staat, dat hij hierdoor opeens met al zijn stellingen voor anderen aanvaardbaar wordt.

Op het ogenblik echt er dat je gaat poseren, deugt het al niet meer en smelt de gewonnen macht weg. Voorbeeld: van een Simenon wil men een pijp nog wel als attribuut aanvaarden. Dat hoort nu eenmaal bij zijn image, zegt men dan.

Op het ogenblik echter, dat een politicus of geestelijke leider naar die pijp grijpt als een soort signaal van eigen overtuigende kracht, om bezadigdheid uit te drukken e.d., blijkt het geposeerde van de situatie anderen er toe te brengen de hoop uit te spreken, dat de pijproker snel de pijp uit zal gaan.

Wonderlijk eigenlijk: van de een neem je vele zaken wel, van een ander aanvaardt je die niet. De een kan wel overtuigen en bereiken, de ander niet. Probeer je er achter te komen, wat hiervan de oorzaak is, dan blijkt dit de innerlijke eenheid van de betrokkene te zijn.

Het is de gespletenheid van vele mensen, ook van vele leiders, waaraan deze wereld nu vooral laboreert.

O, er zijn andere zaken, waarover wij kritisch kunnen praten op dit gebied. Zo vindt ik de heer Bresjnev op zijn gebied zeker een verdienstelijk man. Maar veel van zijn reacties zijn toch wel actionem senilitatis - handelingen die door de kwalen der ouderdom mede bepaald worden. Iets, wat zeker ook voor vele andere oudere staatslieden geldt.

Een oudere staatsman is een man, die ongetwijfeld de zaken van het verleden nog op een rijtje heeft staan, maar die juist in het heden niet meer de plooibaarheid bezit, het opname en reactievermogen bezit, waardoor hij met de problemen van het heden klaar komt middels de mogelijkheden van het heden.

Wat betekent, dat menige oudere staatsman voortdurend weer probeert, de geschiedenis 20 jaren terug te draaien, niet omdat hij tegen vooruitgang is, maar eenvoudig, omdat hij zich niets anders meer als juist voor kan stellen. Wat dan weer vele moeilijkheden veroorzaakt.

Ook hiervan zult u de komende maanden nog wel enkele aardige voorbeelden kunnen zien, o.m. bij uw oostelijke bureaus die nog als westelijken erkend zijn.

Ook vraag ik mij af, waarom men zich zozeer richt tegen het kenbaar worden van de feiten? Is men mogelijk bang voor een macht, die men daarin vermoedt? Voorbeeld: Holocaust. Een nogal drakerig gedramatiseerd stuk, een peytonplace-achtige vertolking van de grote ellende van de tweede wereldoorlog.

Waarom gaan zoveel mensen daar tegen te keer? Omdat men volgens mij een macht toekent aan de t.v., die deze in wezen niet bezit en bang is voor gevoelens, die toch door een dergelijk stuk maar bij betrekkelijk weinige mensen ooit zullen worden opgeroepen. Want de zeggingskracht van de waarheid is altijd nog groter dan van het z.g. drama, waar men de namaak ondanks alles steeds weer van blijft beseffen.

Je behoeft je van dergelijke vereenvoudigingen en vervalsingen van de geschiedenis niets aan te trekken. Wanneer je tenminste de waarheid kunt en durft zeggen. Maar dat is kennelijk nog steeds het moeilijkste punt bij dit alles.

Wanneer men echter meent, dat dergelijke op zich niet zo belangrijke dramatiseringen mede beslissend kunnen zijn voor het verdere lot van de wereld en vele mensen, dan is het met die wereld toch maar heel armzalig gesteld volgens mij.

Voor degene, die zich met feiten wilt bezig houden is het mogelijk ook aardig eens na te gaan, over welke middelen, krachten en machten de wereld op het ogenblik kan beschikken.

1 De aarde beschikt op het ogenblik over 4 maal de hoeveelheid radioactieve materialen, die nodig zijn om uw aarde om te vormen tot een soort miniatuur zon.

2 Uw wereld beschikt op het ogenblik over voldoende energiebronnen om, bij een gelijkblijvend energie gebruik, nog rond 500 jaar verder te gaan op dezelfde wijze, die nu geldt. Wel zou men dan vele energiebronnen moeten gaan gebruiken die om velerlei redenen op het ogenblik terzijde geschoven worden.

3 De aarde produceert meer dan voldoende voedsel voor iedereen, ook al verhongeren er op aarde nogal wat mensen. Maar dat wordt dan veroorzaakt door het feit, dat sommige mensen zich praktisch dood eten, terwijl anderen verhongeren moeten.

4 Op uw aarde leeft nu een mensheid die, wanneer zij de kans maar krijgt, in staat is om een nieuwe geestelijke trap van bewustwording te bereiken. En daarmee doel ik niet op iets wat alleen maar mooi en hoog geestelijk is, maar op een nieuwe beleving van het menselijke bestaan, waarbij de behoefte, anderen te dwingen grotendeels afwezig is, terwijl een toenemend besef van de noodzaak tot samenwerking ontstaat.

Hoe mooi zou dit ook in geestelijk opzicht niet zijn. De kracht van deze mensheid is onmetelijk groot. Maar zij heeft helaas nog geen macht over zichzelf. Zij wordt beheerst door kreten, niet door besef, wordt gestuurd door angsten en niet door erkenningen.

Er is een aardig oud verhaaltje over een aantal Terschellingers, die in de hemel waren gekomen en daar de zaak soms te bont maakten. Waarop de H. Maagd tegen Petrus verzuchtte: Ik wilde maar, dat wij die zielen eens voor een tijdje hier kwijt konden geraken.

Dat kan, antwoorde Petrus. Hij zette de hemelpoort wijd open en riep vervolgens "schip op het strand". En in één zucht verlieten alle Terschellingers de hemelse dreven.

Een oud verhaal, wat echter duidelijk maakt, hoezeer kreten in de plaats van feiten de actie van de mensen plegen te bepalen. En dat is gevaarlijk.

Kijk: wanneer u hier komt en zegt, dat het de geest is, die hier spreekt, hebt u toevallig gelijk. Maar wanneer u dit zonder meer gelooft, alleen omdat ik u dit zeg, bent u toch eigenlijk maar een dwaas, vindt u ook niet?

Wanneer u zelf ervaringen hebt gehad, waardoor u kunt zeggen, volgens mij en mijn ervaringen is dit zo, dan ligt de zaak weer anders. Maar wanneer u iets alleen maar als waar aanneemt, omdat ieder ander mens dat ook schijnt te doen, dan loopt u alleen maar met de massa mee.

De macht van menige dwaas is gelegen in het feit, dat hij door het slaken van de juiste kreten vele wijzen achter zich aan kan laten lopen. De macht van de koning is gelegen in het feit, dat hij anderen van zijn eigen verheven-zijn weet te overtuigen. De macht van de priester is gelegen in het feit, dat hij anderen er van weet te overtuigen, dat zij zonder hem nooit in de hemel kunnen komen - zonder te beseffen, dat hij in feite op hun tocht naar het licht eerder ballast is dan iets anders. Vergeef mij de opmerking.

Realiseer u, dat wij te maken hebben met de feiten, met de werkelijkheid. Wanneer wij macht willen bezitten of verkrijgen, hoe dan ook en waarover dan ook, zullen wij uit moeten gaan van feiten en niet van illusies. Dan zullen wij ons nooit moeten laten afleiden door kreten, maar voortdurend weer zelf moeten onderzoeken, nagaan, zien, wat de waarheid is.

Juist daaraan mankeert het nogal eens in deze dagen en zo men al bepaalde feiten nagaat, zijn het gemeenlijk die punten, die niet van wezenlijk belang zijn - waarover men dan ook nog eens zolang pleegt te doen, dat men geen tijd overhoudt voor werkelijk belangrijke zaken.

Het is gewoonweg pijnlijk, wanneer je kijkt naar al die mensen, die de wereld zeggen te willen leiden: je wordt steeds weer gekonfronteerd met een gevoel van onmacht, dat wordt verborgen

achter een vertoon van kracht.

De onmacht, om de feiten te aanvaarden, zoals zij zijn, het onvermogen om anderen de feiten duidelijk te maken zoals zij zijn, overheerst. Men leeft met illusies, niet met de werkelijkheid.

Daar U de discrepantie tussen de feiten en de voorstelling omtrent de feiten die wordt gegeven in de komende tijd steeds sterker zult gaan opmerken, vrees ik dat er heel wat mensen in moeilijkheden zullen komen: je kunt niet eeuwig doorgaan met het in de plaats stellen van luchtspiegelingen voor de werkelijkheid.

Men roept uit, voor ons ligt een groene oase en zegt niet: dat is maar een luchtspiegeling. Zij vergeten, dat men in feite in de woestijn zit en brengen de mensen er toe, alle water alvast op te drinken, dat zij nodig zouden hebben, om de werkelijke oase te bereiken.

Dergelijke dingen gebeuren elke keer weer. Het is mogelijk niet het fraaiste voorbeeld, maar geeft weer, wat ik wil zeggen: Er komen voor velen moeilijkheden te over.

Kijk maar eens naar Duitsland, waar op het ogenblik politieke tegenstellingen spelen, die door hun uitwerking de mogelijkheid hier nog enige welvaart te behouden in gevaar dreigen te brengen.

Wij zouden ook kunnen spreken over een Europees parlement, waarin veel gesproken zal worden, maar waarbij men vergeet duidelijk te maken, dat het zeker de eerste jaren practisch niets zal kunnen doen.

Zoals wij kunnen spreken over uw land, waarin velen voortdurend bezig zijn, de rechten van het individu te handhaven en de welvaart te beschermen, zonder te begrijpen, dat de welvaart al bijna geheel verdwenen is, terwijl die heilige rechten van het individu alleen zolang plegen te gelden tot de mensen beseffen, dat zij hun eigen belangen moeten gaan verdedigen en dit gaan doen ten koste van alle anderen.

Dit is hetgeen ik u op deze avond wilde voorleggen: Wij bezitten een macht, waardoor wij in staat zijn de gevaren van dit alles voor een groot deel terzijde te stellen. Maar dan alleen vanuit een bewust aanvaarding van de werkelijkheid, vanuit een bewust beleven van de werkelijke feiten en een bewust erkennen van hetgeen is en niet langer te leven met illusies omtrent een wereld, zoals die volgens ons zou moeten zijn, maar uit te gaan van de mogelijkheden, die er nu en voor onszelf bestaan. Eerst dan kunnen wij die macht geheel realiseren en zonder aarzeling en geheel vanuit onszelf zonder meer het volgens ons meest juiste tot stand brengen.

Wie dit doet zal ontdekken, dat ook in de stof, ook in de wereld buiten hem, steeds meer geestelijke elementen tot uiting gaan komen. Want de wereld omvat nu eenmaal meer dan de zintuigen alleen waar kunnen nemen.

Dan zullen wij de krachten leren hanteren, die in elke mens sluimeren, die krachten die men nu nog pleegt te ontkennen of onderbrengt onder een parapsychologische noemer als telekinese en dergelijke namen. Krachten, waarover de mens in feite altijd heeft beschikt en kan beschikken, zodra hij leert, in de werkelijkheid te leven en zichzelf geheel te aanvaarden naar waarheid.

Maar dan moet je wel leren leven met een wereld, die niet meer in getallen kan worden uitgedrukt, die niet meer aan de hand van gemiddelden kan worden gemeten. En vooral zal men dan afstand moeten doen van de droom, dat een illusie waar blijkt te worden, wanneer maar iedereen daarin gelooft.

De dromen moeten wij achterlaten. Onze macht ligt in de aanvaarding van de feiten omtrent onszelf, de wereld waarin wij leven en de mensen waarmee wij te maken hebben. Wanneer wij dan nog, ondanks alles, in onszelf kunnen vertrouwen en vanuit onszelf durven werken, zullen wij ook kunnen bereiken. Dan kunnen wij onszelf in de werkelijkheid waarmaken en kunnen wij een bewustzijn bereiken waarin de gehele mens, vanaf het lichaam en de geestelijke voertuigen tot de ziel toe bij het leven betrokken is.

- Waar zijn de mensen, die zo willen en kunnen leven? waar is deze werkelijke bron van macht, de mens, die in zichzelf gelooft en het zo anderen, die zwakker zijn, de mogelijkheid geeft oprecht en zonder voorbehoud in hem te geloven?

- Want alleen daardoor kan de kracht, waarmee de mensen op het ogenblik elkander verteren worden gevormd tot een kracht waardoor uw wereld voor de mensen steeds meer leefbaar wordt gemaakt.

Dit is alles, wat ik u te zeggen heb. Maar mogelijk hebt u commentaar. Ga dan uw gang.

x Doelt u op een meester of zo iemand, die komen zal en vanuit zichzelf de kracht zal samenbundelen....

- U hebt mij verkeerd begrepen. De tijd van een Verlosser ligt achter U. De tijd van de verlostten ligt voor U: verlost van de twijfels, van de ontkenning van een deel van jezelf, verlost van de behoefte, door anderen geleid te worden. Maar ook met de breedheid, zelf een weg te kiezen en zelf te betalen voor de weg, die je gaat.

Deze ontwikkeling, die in de mens zelf ligt, is noodzakelijk aan het worden. Daarop heb ik gedeut. Er zullen zeker geestelijke krachten mede een rol spelen. Er is een werelleraar en zelfs reeds een wereldmeester op aarde geweest.

Er zijn reeds richtlijnen gegeven, die voor sommigen eerder lijken op een vernieuwing van de oude wijsheden van India en het oude testament tot de wijsheid van het nieuwe Testament toe. Want de waarheid verandert in wezen niet.

Wat deze vernieuwers echter niet meer geven is de illusie. Zij geven u alleen de werkelijkheid en met die werkelijkheid dient u zelf te werken, want dit kan geen ander voor u doen.

Zelfs Jezus heeft nooit gezegd: bekent U tot mij en gij zult verlost worden. Ook al predikt men dit steeds weer uit Zijn naam. Maar hij heeft gezegd: Ik ben u de weg, de waarheid en het leven: de weg, die ge moet gaan, de waarheid die gij moet beseffen en het leven, waardoor gij deel zijt van alle dingen.

Wat neerkomt op iets geheel anders dan de zo graag verkondigde instant-reiniging van de ziel door de een of andere pseudomagische manipulatie.

De mens heeft altijd weer geprobeerd, de verantwoordelijkheid voor alle dingen van zich af te schuiven, zij het op God

of op iemand anders. Die tijd is nu bijna voorbij.

Dit heb ik getracht u duidelijk te maken, omdat in de illusie die men tracht te handhaven de groeiende machteloosheid van de mens mede begrepen is. Voldoende?

x Maar dankun je toch verschil maken tussen de mens in de geest en de mens in de stof, zoals u gedaan hebt?

- Ik heb de eenheid van beiden in mijn betoog verweven omdat de mens, die zichzelf vindt, niet meer kan zeggen dat hij alleen stoffelijk of alleen geestelijk werkt, daar hij als gehele persoonlijkheid zal beseffen en ageren en daarbij dus beschikt over alle werktuigen van alle delen van zijn persoonlijkheid.

Deze verschuiving vindt reeds nu hier en daar plaats. Maar zij wordt op dit ogenblik eerder gezien, helaas, als een vorm van revolutie, die ten koste van alles onderdrukt moet worden, omdat zij alle bestaande zekerheden aantast.

Ik wil harde woorden zoveel mogelijk vermijden en zeg het daarom als volgt: Omdat de halfzachte benadering van het eigen bestaan in de samenleving daardoor bedreigd wordt en de prediking op basis van onbewezen feiten gelogenstraft kan worden. Men bestrijdt deze nieuwe wijze van leven kortom, omdat het gebouw van illusies, dat u uw samenleving noemt, daardoor bedreigd wordt.

Men bestrijdt het, men zwijgt het dood, men probeert het belachelijk te maken, zeker. Maar dat betekent nog niet, dat het geen betekenis heeft of niet bestaat.

Het betekent trouwens ook, dat de mensen, die tot een dergelijke vorm van bewust leven komen hierdoor, of hun streven nu goed of kwaad is, zij het van uw kant bezien dan wel van de mijne, hierdoor macht verkrijgen. Een macht, die sterker toeneemt dan men gemeenlijk kan overzien. laat staan beseffen, wanneer men nog deels in de illusiewereld van de anderen meeloopt.

Want een dergelijke macht wordt eerst duidelijk kenbaar op het ogenblik, dat de zogenaamde heersende machten haar op de proef gaan stellen. En dan is het voor de laatsten gemeenlijk al te laat, om eigen zaak nog te redden.

U moet dus vooral niet denken, dat ik nu spreek over iets, wat alleen in een zeer verre toekomst mogelijk zal zijn. Ik spreek over een proces, dat zich nu afspeelt. Ik heb u daarbij in het eerste deel van mijn rede gewezen op enkele feiten van deze tijd. Ik heb u enkele korte prognosen gegeven o.m. omtrent het politieke verloop op kortere termijn in de Usa.

Ik heb u gewezen op het schijnduel, dat gevoerd wordt in Nederland. Ik heb u gewezen op de tegenstrijdigheden, politieke en andere, die binnen 6 maanden economisch niet aanvaardbare gevolgen zullen hebben in Duitsland.

Ik heb dit alles aangevoerd, om vooral duidelijk te maken, wat er aan de hand is. Maar ik heb u ook steeds weer gevraagd: Waar zijn de mensen die volledig geloven in hetgeen zij zijn en in hetgeen zij vertegenwoordigen? En ook daarvan zijn er velen, meer dan je zou denken. Alleen ... zij denken nu helaas vaak nog te veel in details. Zij zijn voortdurend bezig, de spiegel te reinigen van een vliegpoepje, terwijl het gehele huis op instorten staat.

Daarom heb ik gesteld, dat het tijd wordt, dat juist

deze mensen meer op de voorgrond gaan komen, dat zij zich bewust worden van hun geestelijke en stoffelijke mogelijkheden.

x Ik hoop, dat dit een u voldoende antwoord is. (dank U)
Wanneer die mensen naar voren gaan komen, lijkt mij strijd onvermijdelijk, want de huidige heersers zullen daar wellicht geen genoegen mee nemen.

- Wanneer je begint, de heersers aan te vallen is strijd onvermijdelijk. Maar wanneer je in jezelf gelooft, behoef je niet aan te vallen of zelfs maar jezelf te verdedigen. Je heeft dan alleen maar jezelf te zijn. Jezelve zijnde krijg je steeds meer gehoor bij anderen. Waardoor die anderen een macht gaan vormen, die de leiders er toe dwingen, je met een zeker respect en enige egards te behandelen.

Degenen die door de leiders worden vervolgd zijn veelal degenen die zonder deze innerlijke en volledige zekerheid en dus ook zonder voldoende werkelijke invloed en macht hun stelsel aanvallen. En dit te doen is, hoe edel ook, dwaasheid.

Zo vrienden. Ik heb u vanavond weer eens de revolutie gepredikt, maar dan wel zodanig, dat alle revolutionairen daar tegen onmiddellijk in opstand zouden willen komen.

- Ik hoop u duidelijk te hebben gemaakt, waar het om gaat: wanneer je niet volledig zeker bent van jezelf en datgene wat je doet, moet je trachten een andere weg te vinden.

Wanneer je echter die zekerheid wel bezit of vindt, zul je ontdekken, dat steeds meer anderen die zekerheid in jou erkennen en je volgen. Dat is dan ook voor u op uw misschien bescheiden niveau een mogelijkheid om de wat saturnale krachten van deze maanden aan banden te leggen.

Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Mijn naam wordt alweer ijdel gebruikt voor ik ook maar één woord gezegd heb. Nu ja, het is schijnbaar mijn noodlot altijd weer gekonfronteerd te worden met de esoterie.

Nu vindt ik esoterie op zich niet zo kwaad: wanneer het huis buiten goed in de verf staat moet je het ook binnen goedonderhouden zeg ik altijd maar. Aan de andere kant heb ik steeds weer het gevoel dat wij, wanneer wij op esoterische begrippen te ver doorgaan, wij tevens te ver zwegzweven van deze wereld, waarin u leeft.

Nu zijn er heel wat mensen waarvan ik persoonlijk denk dat het voor de mensheid zo slecht nog niet zou zijn, wanneer zij ver van deze wereld zouden wegzweven. Maar wat anderen betreft: je zit nu eenmaal op aarde, omdat je op aarde moet leven. Ook al zijn er nogal wat mensen die beweren, dat zij op aarde geen leven hebben.

Eigenaardig. Sommige van deze mensen leven er in feite goed van en beweren toch, dat zij geen leven hebben. Waarop zij een hoop leven maken in de hoop zo een beter leven te krijgen terwijl zij door het leven dat zij maken gelijktijdig anderen het leven bijna onmogelijk maken.

Maar dat brengt in ieder geval wat leven in de brouwerij denk ik dan maar. Enfin. ik zal mogelijk later nog wel enkele dingetjes recht moeten zetten. Wat ook al een heerlijke uitdrukking is: wanneer je hoort, hoeveel mensen recht moeten zetten krijg je het gevoel, dat het op die aarde toch maar een schuine bedoening is. Maar ondanks dit enkele punten:

Heel wat mensen zeggen: In mij ligt de weg naar het Koninkrijk Gods. Waar ik overigens niets op tegen kan hebben, want het is waar. Wat ik dan echter niet begrijp is het feit, dat deze mensen dan roerloos en vol verering naar die innerlijke weg gaan zitten staren zonder verder ook maar een stap te verzetten. Mogelijk wachten zij, tot de autobus voorbijkomt, maar op die weg bestaat er nog geen lijndienst.

In de mens ligt de werkelijkheid. Goed. Ik ben het er grotendeels mee eens. Maar wat heb je aan een innerlijke werkelijkheid, wanneer je die naar buiten niet kunt beleven?

Ik zou willen stellen, dat esoterie eerst werkelijk van betekenis kan zijn, wanneer er een exoterische waarde in begrepen is.

Wij zijn, zo zegt men vaak, in Christus. Mooi gezegd. Wanneer iemand dat van zich zegt denk ik: die is in ieder geval voorlopig onder dak. Maar omtrent jezelf zegt het evenveel als: ik zit in het majem.

Esoterie betekent niet: ik ben in Christus, maar zal eerst werkelijkheid worden, wanneer je zeggen kunt: ik voel mij deel van de goddelijke liefde en draag deze uit, daar door mijn innerlijk besef al mijn uiterlijke handelingen bepaald worden.

Maar sommige mensen verkondigen liever dan dat zij uiterlijk volledig beleven. Soms hele lieve mensen hoor. Hebt u hen misschien eens op bezoek gehad? Ik heb mij laten vertellen dat er van die lieve mensen zijn, die bij voorkeur op zondagmorgen bij u aanbellen - wanneer u net in het ba' zit & zo - om u te vragen, of u bereid bent, te sterven.

Wanneer mij zo iets zou overkomen zou ik onmiddellijk denken aan een wat te agressieve werving van een begrafenisondernemer.

Ik heb niets tegen die goedbedoelende mensen hoor. Maar zou het niet juister en meer in overeenstemming zijn met hetgeen zij geloven om u te vragen " is er iets, wat ik voor u kan doen? "

Maar ja, ik begrijp het wel: dat is natuurlijk veel te eenvoudig. Die mensen komen met een grote boodschap. Daarom willen zij ook naar binnen. Want wees eerlijk: de meeste mensen lopen niet zo hard voor iets, wat minder gewichtig klinkt. En toch, wanneer je het goed beziet:

Wanneer je in jezelf dat licht hebt, wanneer je in jezelf gegrepen wordt door de een of andere goddelijke kracht, wat kun je dan anders doen dan de anderen vragen: kan ik u helpen? Dus niet: ik kom u een blijde boodschap verkondigen. Trouwens, daar moet je mee uitkijken. Er schijnt een engel geweest te zijn die dit eens tegen een meisje heeft gezegd en daaruit is heel wat ellende voortgekomen ...

O, ik weet wel, dat dit voor een christen niet gezegd mag worden. Die dingen zijn heilig, daar moet je afblijven.

Maar zeg eens, dat ik ongelijk heb? En wanneer al die goede christenen van alles, wat mij heilig is ook af zouden blijven zou ik er mogelijk nog het zwijgen aan toedoen.

Maar zonder gekheid: is het niet zo dat Christus innerlijke bewustwording, innerlijk licht of hoe u die dingen wil noemen, betekenen, dat je deel moet worden van de wereld buiten je?

Maar hoe gaat het, als het al eens gebeurt? Het is net Pasen geweest, een feest dat gevierd wordt op een wijze, die mij kentekenend toeschijnt voor het merendeel van de christelijke mensheid: Zij prediken de opstanding en eten zich dan een ongens aan hardgekookte eieren waar geen leven meer in zit. Wat dan menige actieve zitting tijdelijk belemmert.

Zou het niet eerder een geestelijke opstanding, een soort hergeboorte in jezelf moeten zijn? Als je werkelijk gelooft, dat de dood is overwonnen, wordt je innerlijk zo blij dat je ook geen angst meer hebt om te sterven en je over die dood verder niet druk maakt.

Maar in feite troost men zelfs stervenden nog met de verklaring, dat het met hen heus nog niet zo erg is. Waarom zou men als ware christen hen niet eerder duidelijk proberen te maken, dat hen een wereld wacht, zo lichtend en zo krachtig, dat al wat er op aarde bestaat daarbij in het niet verzinkt? Dat zou volgens mij en veel christelijker en veel logischer zijn. Maar ik dreig af te dwalen. Want wat dat betreft ben ik een soort Roodkapje van de esoterie: ik loop steeds weer tegen de wolf aan en ga langs vele omwegen. Soms krijgen oma's daar hele grote ogen van en als zij nog kwader worden, lopen zij eenvoudig weg.

Maar nu nog even een paar puntjes op de I. Ik weet wel niet op welke I, naar dat dondert ook niet. Innerlijke bewustwording betekent de erkenning van datgene, wat je bent en het vinden van de kracht, om dit geheel en bewust te zijn.

Innerlijke bewustwording betekent misschien een innerlijke inwijding. Mogelijk is dit. Maar dan betekent die inwijding in ieder geval niet, dat je meer wordt dan een ander, maar dat je meer wordt voor een ander.

Ook al weer een van die punten, die soms niet geheel goed vallen. Maar ja, wat kun je van een wereld verwachten van een wereld die eerst grote kerken opricht voor Sinterklaas, de patroon van de reizenden, om hem vervolgens te degraderen tot een middenstandsman op het ogenblik, dat de massareizen beginnen.

Maar ja, dat zijn zo van die dingen. Neem nu de nieuwe paus. Leuk kereltje, vindt u ook niet? Hij kijkt zo gütig uit de ogen. De man is verplicht celibatair, maar hij heeft kennelijk oog voor de vrouwtjes. Hij neemt tenminste de H. Maagd voortdurend in de mond.

Zo mag je dit natuurlijk niet zeggen. Maar toch: waarom is juist dit in het geloof voor hem zo belangrijk? Omdat hij in zich ergens een tekort gevoelt en omdat hij dit tekort zo sublimeert. O, hij mag hoor. Zo groot is zijn salaris ook weer niet: hij krijgt alleen zakgeld. De rest krijgt hij toch voor nop, dus zoveel heeft hij ook weer niet nodig.

Maar probeer hem toch eens te begrijpen. Wanneer je leeft met het beeld van de H. Maagd en het Kind in je dan

moet dit voor jou toch tot een gloed van begrip worden? Dan moet je niet alleen meer reageren vol van vaderlijke gestrengheid, maar ook vol moederlijke tederheid. Want die moet er in jou dan toch ook leven. Dan moet er in die man ook een heel groot begrip voor anderen leven en een zeer grote aanvaarding van alle aspecten van het leven.

Wanneer die man dit in zich draagt en dit naar buiten kan brengen, dan dondert het verder niet hoe hij heet of welke rang hij heeft. Dan kan hij daardoor een licht zijn voor de wereld en alleen dit is belangrijk.

Valt het tegen? U dacht zeker: ha, nu gaat hij even de paus afslachten. Maar dat laat ik liever aan de curie over. Eigenlijk is de naam curia. En wanneer je die mannen bekijkt kun je ook begrijpen waarom: het is afgeleid van curiositeit.

Maar goed. Ik ga nog wat verder: Wanneer een mens in zich licht heeft en een ander in het donker laat zitten, wat is hij dan? Volgens mij in ieder geval geen geestelijk bewuste maar eerder een geestelijke egoïst.

En wat is een egoïst, die geestelijke is? Een egocmaan die in een egocentrisch wereldje leeft, waarin het ik wordt verheven tot goddelijkheid en de rest van de wereld verdoemd wordt. Trouwens, kijk maar eens, waar dergelijke typen in uw wereld plegen te belanden. Je treft hen vaak aan op een rechterszetel of op een kansel, al komen zij gelukkig niet allemaal zover.

Maar ja, de wereld is vreemd, gespleten vaak. U hebt b.v. een orde van advocaten. Daarin zitten advocaten van goede zaken, advocaten voor zaken, advocaten van kwade zaken. Maar dat hindert kennelijk niet, want over hen allen ligt de deken. Waarbij het mij opvalt, dat al die soorten advocaten aan een deken genoeg hebben, maar de katholieken niet: die hebben voor hun vakmensen er overal wel een zitten. Mogelijk, omdat er bij hen nog meer met de mantel der liefde moet worden toegedekt.

Uw reactie maakt duidelijk hoe graag de mensen de dingen splijten en verdelen. Maar dat kan ik tegenover u ook doen. Wanneer wij naar u kijken en eerlijk zijn, dan moeten wij toegeven dat er onder u zijn die zeer fatsoenlijk zijn en anderen, die onfatsoenlijk zijn, ook al lijken zij heelfatsoenlijk. Alleen gedwongen zij zich niet fatsoenlijk genoeg onder alle omstandigheden om door anderen, die zich fatsoenlijk achten aanvaardt te worden.

Maar waarom zouden wij eigenlijk een verschil maken tussen fatsoenlijk en onfatsoenlijk? Kunt u mij dat vertellen? Als je van binnen licht hebt, dan geef je dat licht aan de wereld en dan is het een lichtende wereld, die niet meer uiteen valt in delen die fatsoenlijk en delen, die onfatsoenlijk zijn.

Zoals dan een advocaat voor jou alleen iemand is, die er voor instaat, dat een ieder die verdediging kan krijgen, die juridisch voor hem noodzakelijk is. En wanneer je dat probeert te doen naar beste kunnen ben je dus geen advocaat voor goede of voor kwade zaken, maar ben je eenvoudigweg een goede advocaat.

Op het ogenblik dat je iemand echter niet meer verdedigt om hem zijn recht te geven, maar hem b.v. handig verdedigt of met andere oogmerken, ben je voor mij geen advocaat meer, maar een kwade zaak voor de gemeenschap.

Want zo iemand doet zaken met zijn vermogen tot verdedigen van anderen, die feitelijk het licht niet kunnen zien. Maar wanneer zo iemand innerlijk licht zou bezitten, zou hij zijn zaken mogelijk beter bezien en anders uitvoeren.

U ziet, het is nog steeds een zeer zakelijk betoog over de esoterie. Want per slot van rekening, lieve mensen, wanneer je alles samenvat, alles wat in je bestaat, zo kan het in zijn hoogste waarde alleen maar een weerspiegeling vormen van de hoogste waarde, waaruit alles bestaat.

Wat ik van die kracht in mijzelf erken en ontdek, moet ik leren waarmaken door mijzelf. Ik moet niet slechts mijzelf erkennen zonder meer, maar mijzelf leren kennen als deel van een geheel, waartoe ik behoort.

Een juist functioneren t.a.v. dit geheel is het enige wat in en betekenis kan geven aan mijn gehele bestaan.

Maar het wordt te ernstig voor mijn smaak. En ik heb nu eenmaal af te rekenen met een nadeel: men ziet mij vaak te zeer alleen als de clown. Soms is dat ergerlijk. Buzio is dat trouwens ook wel eens overkomen.

Hij kwam het toneel op, had nog geen woord gezegd, geen gezicht getrokken, toen hij zich ongenadig stootte aan een uitstekend boutje, dat in konflikt kwam met zijn grote teen. Hij jubelde en danste het uit van de pijn. Maar de hele zaal lachte zich te barsten, want een dergelijke grootse prestatie van deze raskomediant hadden zij nog nooit gezien. Trouwens, de man bracht soms ook zeer ernstige stukjes, Maar in vele gevallen, vooral in het begin, vergaten de mensen de ernst, die er achter zat, omdat zij nu eenmaal meenden, dat zij om alles moesten lachen.

Mogelijk ben ik een clown. Maar ook voor mij is er een ernst, die achter alles wat ik zeg en doe aanwezig blijft: In elke mens ligt ergens de sleutel verborgen tot grotere werelden. Elke mens draagt in zich ook de kracht van grotere werelden. Elke mens kan door zich de kracht van al die werelden openbaren in de wereld, waarin hij nu bewust leeft.

Dat is de werkelijkheid. En dit is de enige esoterie die voor mij telt. Het andere is grotendeels gezwam. En ik kan dit terecht stellen, want ik heb over dit onderwerp al heel wat afgepraat.

En U? U leeft. Maar leeft u wel volledig? Of bent u maar half wakker? Bent u voortdurend bezig met de ellende in het avondblad misschien?

Overigens een ellendig ding, zo een avondblad. En of dat niet erg genoeg is zijn er zelfs mensen, die hun dag niet kunnen beginnen zonder het ochtendblad. Kennelijk om zich weer in te kunnen leven in de menselijke aspecten van de werkelijkheid: twee roofovervallen, een gijzeling, twee vliegtuigen meergestort, de achtervolging van een gevallen staatshoofd, nieuwe revolutie in een zuid amerikaans land en dan bovendien nog twee tankers op elkaar gevaren, weer een radioactief wolkje hier of daar en voor de rest gaat alles goed. Nog thee, schat?

En niet alleen dat. Het enige tegenwicht dat zij kunnen vinden staat in het zelfde blad en heet Ollie B. Bommel, Tom Poes, Kappie of hoe die beesten nog meer heten.

Vreemd eigenlijk. Heb je nu werkelijk het avondblad nodig om te weten, dat het niet zo goed gaat in de wereld?

Volgens mij behoeft men alleen bewust rond zich te kijken om hett voor u belangrijkste deel van de menselijke ellende reeds zo te aanschouwen. Maar ja. Hebben jullie nu werkelijk een t.a.v. dagblad, weekblad actie nodig om iets te doen voor de lijdende mensheid? Of zien jullie zówel, waar je hulp nodig is en hebben jullie het gevoel, dat je voldoende kracht hebt om zo nu en dan een stukje van de ellende van anderen op je nek te nemen?

Maar ja, mensen denken kennelijk vaak eerder aan andere dingen. Ik herinner mij dat ik eens in een nogal christelijke groep doorkwam en mij na de eerste 20 woorden al werd gevraagd, of ik wel een hoge geest was. Zo iets of je iemand op visite krijgt en na de eerste handdruk vraagt, of je even zijn bewijs van goed gedrag moogt zien.

Ik heb geantwoord, dat ik niet hoog en niet laag was. Iets, wat kennelijk moeilijk te begrijpen was. Tenminste, iemand vroeg mij: Oeder, bent u zich er van bewust dat Christus voor ons het kruis heeft gedragen?

Ik heb geantwoord: daarvan ben ik mij zeker bewust. Maar ik zie ook dat de meeste mensen hem lekker alleen laten sjouwen. Want daar zal volgens mij bij die mensen het zere punt.

Nu moet u niet denken, dat ik iets tegen vrome gemeenschappen heb hoor. Alleen zingen zij vaak zo vreeselijk vals. Vaak zet men te hoog of te laag in. Om de stemming er alvast in te brengen, zeggen zij dan.

Trouwens, vaak vertoont die zang een typisch bijna feministisch trekje: Je hoort een sopraan, die luid inzet, iets naast de toon, maar wel op een toonhoogte, die bijna niemand kan volgen. En als je dan de stemmenacrobatie ziet, krijg je er wat van. Heer blijf bij ons bij het vallen van de nacht wordt dan een werkje dat ligt tussen de slechtste komposities van Strawinsky en de lawaaiigste ontdekking van de Beatles.

Maar waarom die mensen er zo gauw bij zijn, om je naar een geestelijk paspoort te vragen, dat zij toch niet kunnen lezen ontgaat mij ten enenmale: Wanneer je innerlijk licht hebt, erken je alle licht rond je meteen. En wanneer je kracht in jezelf hebt, besef je al snel de betekenis van alle dergelijke krachten, die rond je zijn.

Bovendien: wanneer je vroom bent en gedragen wordt door de kracht van de heer, zoals degene, die mij daar broeder noemde, zou ik zeggen dat een ieder die beseft, dat Jezus de schuldenlast van de mensheid draagt moeten denken: het minste wat ik kan doen is wel, een stukje mee te dragen zo goed ik kan. En om te beginnen kan ik proberen iets van de last en de ellende, die rond mij kenbaar wordt, uit de weg te ruimen. En dat dan niet door anderen te vertellen, dat zij onbewust of zondig zijn, maar door zelf wat te doen.

Wanneer er ooit iemand komt, die u in alle nederigheid vertelt, dat U een zondaar bent, besef dan, dat hij over het hoofd ziet, dat hijzelf nog een veel grotere zondaar is en dat een van zijn ergste zonden waarschijnlijk de hoovaardij is.

Laat u door dergelijke typen maar niet overbluffen. Blijf nuchter. Help elkaar. Simpel hé? Maar ja, wanneer je zo gewoonweg zegt help elkander, dan zijn er heel wat mensen die zeggen: graag maar dan moet het wel iets zijn, waarbij het voor mij de moeite waard is om te helpen.

Deze behulpzame mensen zijn geheel bereid, u uit de brand te helpen, wanneer tenminste eerst uw hotel in brand staat en de pers reeds aanwezig is. Maar zij zijn niet bereid om iemand te helpen een blikken trommeltje open te maken, want zij houden niet van dat geknoei.

Zoals zij niet bereid zijn even voor de bureu een liter melk te halen, ofschoon zij wel bereid zijn, al hun tijd te steken in het starten van een actie voor de verbetering van het lot van iemand, die zij niet kennen en waarvan zij in feite niet veel afweten ook.

Maar juist in de bereidheid, de medemens te helpen bij dergelijke kleine zaken ligt de mogelijkheid, de lasten van een mens werkelijk te verlichten. Voor mij betekent esoterie dan ook het besef, dat niet jij bepalen kunt wat belangrijk is voor een medemens. Dat bepaalt die ander zelf wel. Je kunt het dan met die anders eens zijn of niet, maar wanneer zijn pogen hem zwaar valt, kun je hem toch wel eens een handje toesteken.

Wanneer een ander zegt, dat hij in moeilijkheden zit, kun je mogelijk van binnen lachen en denken: wat is die dom. Maar voor die ander zijn die moeilijkheden op dat ogenblik echt. Vindt dan in jezelf het licht en het begrip, waardoor je toch die ander helpt met het oplossen van die problemen die voor hem of haar wel degelijk bestaan en groot zijn.

Het is gemakkelijk genoeg om te prediken. Ik moet dan wel enkele inkarnaties teruggaan om mij dat voor de geest te brengen, maar ik heb het ooit ook nog eens gedaan, al zoudt u dat nu denk ik niet meer aan mij bemerken.

In mijn laatste reeks van inkarnaties was ik abbé, een titel die volgens mij samenhangt met de biechtstoel, waarin de abbé verwacht, dat zijn biechtelinge na zijn a b zal zeggen en voort zal gaan tot z. En ik moet zeggen, dat ik zo in mijn tijd menige zet geplaatst heb, maar ook zeer vroom gepredikt heb.

Nu ja, in die tijd was er nog geen Fijenoord, dus gaf ik de vele mensen vele woorden en zweeg over daden. Daarna ben ik trouwens nog herb ergier geweest, U ziet, ik ben altijd in de verzorgende beroepen gebleven.

Maar ja, een herbergier beziet de zaken toch weer even anders. Die kent het motto: zolang je een ander vol kunt laten lopen met winst moet, je de wijn wel, de kans niet laten lopen.

Ook deze inkarnatie verhoogde mijn sociaal bewustzijn, zodat ik mij in mijn laatste en u meest bekende inkarnatie heb bezig gehouden met de zeer kleine kleinhandel in garen, band veters en aanverwante artikelen. In die inkarnatie had ik zeker niet zoveel als in de vorige. Maar nu kan ik aan het leven zo langzaam aan wel een touwtje vastknoppen.

Ik ben altijd bezig geweest met twee werelden: een wereld in mij en de andere wereld daarbuiten. En vergeet niet, dat ik in een wereld en een toestand leefde, waarbij ik voortdurend in de wereld in mij de kracht moest vinden om die wereld buiten mij nog aan te kunnen.

Zo ben ik tot een soort versmelting van innerlijke en uiterlijke wereld gekomen. Ik gun jullie de manier niet, waarop ik dit bereikt heb, maar de ervaring op zich gun ik u van harte. Want wat ik op die manier geleerd heb was in feite praktische

esoterie.

Met al mijn ellende, al mijn kleine zwendeltjes en al mijn kleine trukjes moest ik leren dat wat in mij was naar buiten most komen en dan niet als gif, als afbraak, maar als het kleine beetje vreugde, dat je nog kende. Dat moest je overdragen. En geloof mij, dat kleine beetje blijmoedigheid, dat ik in mijzelf vond was het beste verkoopargument dat ik ooit heb gebruikt.

En voor degenen, die het niet weten, met die vreugde heb ik zelfs een boer veters voor zijn zondagse klompen verkocht. Iets, waarin ik nog steeds plezier heb. Want een ieder is trots op zijn beste prestaties. Of niet soms?

Wat u aan de wereld moet leren verkopen is vooral het licht, dat in uzelf is. Eerst het licht vinden, best. Maar dan het ook aan anderen weten te verkopen. En dat kun je alleen bereiken door uit dit licht steeds weer alle blijheid en kracht te halen, die je maar vinden kunt en die naar buitentoe uit te stralen.

Wie de kracht die in hem is beseft en niet gebruikt, is een stommeling. Wie de kracht in hem beseft en alleen maar gebruikt voor zichzelf is een dwaas. Maar wie de kracht in zich beseft en door zich laat werken om zo bewuster te leven te samen met de wereld waarin hij bestaat.

En dat is dan alles. U dacht mogelijk: hij gaat nog wel een paar uur door. Wat ik zelfs nog wel zou kunnen ook, maar ik vindt het nu eenmaal een vervevelend onderwerp. Ik heb het al duizend en een maal geprobeerd anders te brengen. Ik heb zelfs een heel abc opgezegd met esoterische duidingen. Maar op een gegeven ogenblik krijg je ook daar genoeg van. Ik ben bang dat ik genoeg krijg van de esoterie, omdat zij te vaak ontaard tot een leeghoofdig gezwam, waarvan de echo's in het innerlijk blijven hangen en verkeerdelijk worden aangezien voor de stem Gods.

Ik geloof nu eenmaal, dat het gehele leven esoterie is en zelfs móét zijn. En dit gezegdhebbende rijst de vraag, wat in verder nog zinnig kan gaan zeggen.

Denk niet, dat ik nu de beschikbare spreektijd verder opgeef. Zo gek ben ik nu ook weer niet. Per slot van rekening geniet ik nog steeds van een aandachtig gehoor. Maar ik zou liever nog wat spelen en u enkele omschrijvingen geven. Hebt u nog iets, wat moet worden omschreven?

o n r e c h t : datgene, wat men recht pleegt te noemen tot men het ondergaat.

d w a a s h e i d : de eigenwijsheid van de dwaas, die anderen wel dwazen acht, maar zich op eigen dwaasheid steeds weer beroemt.

s p e e l p l a a t s : deze wereld, waar echter de kinderen wel ongewoon strijd lustig en kifterig plegen te zijn.

b o e m e r a n g : een verwijt dat men anderen toewerpt zonder te beseffen, dat het op jezelf slaat, zodat je daardoor zelf getroffen wordt.

d r o o g s t o p p e l : iemand die al te droog achter de oren is, maar ook: een prediker, die zijn gevoel voor humor heeft ingeruild voor argumenten omtrent een goddelijke waarheid die hij niet volledig kan beseffen.

p i l a a r h e i l i g e : iemand die het in de hoogte zoekt en derest laat vallen.

brandweerman : een omgekeerde pyromaan. Ofwel iemand die altijd gezapig bezig is tot er brand komt. Dan heeft hij op eens haast en plezier, tot het te gevaarlijk wordt.

Maar je kunt ook stellen: een brandweerman is iemand die altijd weer de branden moet blussen die anderen onachtzaam hebben veroorzaakt. Dus zou men op aarde ook een heel goede brandweerman moeten hebben om alle branden te blussen die door wanbegrip tussen de mensen ontstaan.

bedevaart : een reisje dat door gebed geheiligd wordt.

stoelelendans : een soort verkiezingsspel, waarbij maar een beperkt aantal zetels beschikbaar is, zodat de meesten er naast zitten.

dromen : de waarheid die in ons leeft als een illusie waar wij niet vooruit kunnen komen, dienstig voor menige voorspelling dank zij het grote dromenboek van madame le Normand.

werkelijkheid : datgene wat wij niet beseffen, maar soms vaag aan kunnen voelen achter al datgene wat wij werkelijkheid en zekerheid plegen te noemen.

warwinkel : wat zoudt u zeggen van een parlement? Maar misschien vindt u dat niet goed, want men heeft mij eens gezegd dat ik niet zo hatelijk tegen politici moet zijn.

Ik neem het dus maar terug, want uiteindelijk is een politicus gemeenlijk een goedbedoelende mens, die overwerk pleegt om de moeilijkheden uit de weg te ruimen die er zonder hem nooit geweest zouden zijn en daarbij het volk bedriegt omdat hij eerlijk meent het daarmee het beste te dienen.

angst : datgene wat wij buiten ons menen te zien maar in feite vooral innerlijk bovenal vrezen.

klouster : een hypotethische harem voor iemand, die volgens mij met zoveel verloofden nooit een werkelijk gelukkig man kan worden.

boekworm : iemand, die zoveel letters vreet dat al wat er uit komt alleen nog maar een citaat kan zijn.

En dat was het dan. Ik ben in ieder geval blij, dat u niet al die overbekende woorden hebt gevraagd zoals b.v. vrede. Iemand vroeg eens, wanneer er vrede op aarde zou zijn. Ik heb hem geantwoord: wanneer van de laatste twee mensen op aarde er een afscheid moet nemen.

Een ander vroeg mij eens, wat oorlog eigenlijk is. Ik heb hem geantwoord dat dit een gevolg was van een soort huwelijks staat tussen staten. Hij was in alle staten door dit antwoord.

Een ander heeft mij eens gevraagd, wat de essentie van strijd wel is: ik heb gezegd, de kenmerkende mentaliteit bij de strijdenden.

Men heeft mij zelfs wel een gevraagd: en wat ben je dan zelf? Ik heb geantwoord, iemand die zijn eigen dwaasheid zozeer beseft, dat hij probeert ze om te vormen tot enige wijsheid, ook al hebben anderen daardoor soms het gevoel, voor gek gezet te worden.

U ziet, ik heb nog een heel repertoire. Maar het wordt zo langzaam tijd om af te sluiten. Over en sluiten dus maar. Ik ben over en ik sluit werkelijk.

Goeden avond.

(bekort)

d.d. 20 april 1979